

ТИ ЗРІКСЯ МОВИ РІДНОЇ

*«Наша мова калинова
І ласкава, і медола,
І багата, і не бідна.
От що мова наша рідна!»*
(Д. Павличко)

Про рідну мову її значення є надзвичайно багато цікавої літератури. Кожна нація постійно дбає, плекає і розвиває рідну мову в першу чергу свого корінного народу, бо вона є основою спілкування в державі та на ній провадяться всі державні документи. Рідна мова народу становить багатство нею ідентифікується нація. Мова є надзвичайно важливою в духовному житті народу, бо вона окрилює і надає животворчого характеру до повноцінного розвитку нації і її держави. Колись у стародавній Греції на роздоріжжях були поставлені кам'яні плити з написами: «Держава сильна свідомістю свого народу, вона сильна тоді, коли народ здатний захищати свідомістю свої права».

Зрештою можна лише доповнити цю думку, що кожна держава, кожен уряд, якщо хочуть бути сильними і довготривалими, мусять приділяти більше уваги, сил та засобів до консолідації єдності народу. Якщо йдеться про мовне питання, то навіть в радянській імперії у свому зверненні до носіїв української мови Максим Рильський писав: «Мова – втілення думки. Чим багатша думка, то багатша мова. Любімо її, вивчаймо її, розвиваймо її і охороняймо її! Борімося за красу мови, за правельність мови, за пристрасність мови, за багатство мови». Атаки на українську мову провадилися протягом історичного періоду окупаційними режимами і різні методи цієї атаки нам доволі відомі. На привеликий жаль ця мовна атака відродилася на диво в Незалежній українській державі. Після двох з лишком років президентства Віктора Януковича українська держава опинилася в надзвичайно складному становищі, особливо, якщо йдеться про мовну політику. Ув'язнення Юлії Тимошенко, Юрія Луценка та інших опозиціонерів – це лише вершина айсбергу проблем, пов'язаних з авторитарними тенденціями, які виразно помітні в діях сучасної влади. Тим самим, початкові успіхи на шляху до європейської інтеграції зазнали повної поразки та ізо-

*Нема Тепер у тебе роду, ні народу.
Чужинця шані ждатимеш дарма —
В твій слід він кине сміх — погорду!
Ти зрікся мови рідної...*
(Д. Чередниченко)

ляції України на міжнародній арені. Президент України - В. Янукович, як гарант Конституції виявляє повну бездіяльність, а в деяких випадках свідомо, чи в безрадності не реагує на численні її порушення та протести народу проти ворожої антиукраїнської діяльності окремих високопосадових представ-

до Батьківщини і закріплювати національний здоровий патріотизм. Вважаю, що в тому здебільшого і ми самі винні. Тому, що ми за малий спротив виявляємо перед антиукраїнськими силами, які розпаношилися в нашій державі. Без рішучого і масового спротиву, без повної політичної свободи і національно свідомого керівництва в державі не буде в нас національної суверенності і не буде життя розвиватися в національному дусі. Пригадуються слова Шевченка, який карався, а не корився, а відважно картав гнобителів. Можна десятки рядків наводити з його словами, в яких він закликав цінувати своє рідне і вірно йому служити.

На мою думку мало спалювати портрети сучасних політиків, провокатори повинні стати перед народним трибуналом і отримати заслужену кару за зневагу і неповагу до мови українського народу. Адже вони, виступаючи з парламентської трибуни, порушивши присягу народного депутата і зневажили основний Закон держави - Конституцію, яку вони не лише в парламенті повинні захищати. Своїм вчинком ці провокатори мовного заклоту довели, свою хворобливу ненависть до українського народу і явно підтвердили, що вони перебувають на услугах ворожих сил нашої держави. Незалежно від того, ці провокатори Колісниченко-Ківалов поведуться гордо, нахабно, зухвало, зарозуміло, цинічно, влевнено та жорстоко. Колісниченко не лише в стінах ВР України, але навіть на телевізійних програмах Шустера вчинив карколомну бійку з противниками мовного проекту і за те не був притягнутий до кримінальної відповідальності. Це повна компромітація, що таких проїдисвітів обирають в народні депутати до ВР України, які глузують зі своїх виборців. Ці люди за державні кошти з партією регіонів широко розвинули акцію збирання підписів на підтримку свого скандального мовного проекту. Дезорганізуючи українське суспільство своїми брехливими агітаційними лозунгами. Ось яку думку висловив Іван Дзюба, який виступав на слуханнях щодо мовного законопроекту КК (Колесніченка-Ківалова), назвав вчений цей закон абсурдом. А народний депутат Ірина Герасченко написала на своїй сторінці у Facebook «Дзюба наголосив, що є Україна, є російсько-

ників влади. Досить згадати ворожу діяльність міністра освіти - українофоба Д. Табачника, проти якого відбулося в Україні і за її межами сотні протестів, на які глухий і німий В. Янукович. В такому разі, навіщо міняти існуючу Конституцію, доки із цією сучасна влада не справляється, хіба тільки для того, щоб правно забезпечити її антиукраїнську діяльність?. На наших очах формується чужоворожа нам держава, своїми атрибутами спрямована проти свого народу. Держава, що крім назви, нічого українського не має і затирає суто національні цінності, на яких розвивається почуття гідності і національного патріотизму. В наш час треба бути винятково щасливцем, щоб на першому каналі телевізії, крім новин попасти на українськомовну програму. В мене немає ненависті до росіян, але я знелюбив ці російськомовні в більшості на низькому рівні програми, бо вони своїм змістом не впливають конструктивно на глядача, а складається враження, що відповідальні за телевізійні програми намагаються задавити і витиснути українську мову з програм. Такі програми далекі від того, щоб розвивати любов

Українська Мова!

Люблю♥ і поважаю!

мовні українці, є двомовні українці. Це реалії. Але немає і ніколи не буде ніякої «русскаяязычной України»! Він вважає, що, на жаль, у нинішньому парламенті, де править «тупа хамська сила», можна програти мовний закон, але депутати від опозиції не мають права це зробити». Ректор Могилянки Сергій Квіт «дотримується тієї позиції, що й усі експерти-мовники, з якими довелося говорити: цей антиконституційний проект КК не піддається виправленню, його неможливо виправити, а тільки викинути», – написала Геращенко. Повстав Всеукраїнський комітет для захисту української мови за ініціативою народного депутата - Олеся Донія. До цього Всеукраїнського комітету на захист української мови увійшли такі визначні діячі, як: Юрій Стець, письменник Василь Шкляр, співачка Ніна Матвієнко та генеральний директор телеканалу «ТВі» Микола Княжицький, Левко Лук'яненко, Мирослав Маринюк, Василь Овсієнко, Євген Сверстюк, Мустафа Найєм, Вахтанг Кіпіані, Юрій Макаров, Місько Барбара, Марія Бурмака, Вячеслав Брюховецький, Володимир Вятрович, Юрій Андрухович, Юрій Винничук, Брати Капранови та ряд інших.

Вже виразили готовність належати і діяти в Комітеті діячі діаспори: Чехії, Франції, Росії, США, Німеччини, Кана-

ди, Бразилії та інших країн. Відомо, що цей новий мовний антиукраїнський закон, спрямований проти національної єдності та гідності українського народу, його культури і суверенітету держави. Колісніченко і Ківалов намагаються мовним законом розколоти українське суспільство за етнічними та мовними ознаками. Навіть, коли б їм вдалося проштовхнути в другому читанні цей закон «Про засади державної мовної політики», це катастро-

фа, яка за собою потягне колосальні мільярдні кошти кожного року на безглузду реалізацію цього підступного проєкту. На думку експертів, через відсутність належної підтримки з боку держави українська мова і так дедалі частіше стає заручником політичних ігор та витісняють її з вжитку на користь російської мови, це вважають авторитетні наукові аналітики. Це явище поглиблюється через те, що високопосадовці не володіють державною мовою, навіть в засобах масового переказу твориться кабаре мовний, який принижує державну українську мову. Якось з цього маразму вдалося вийти балтійським та навіть кавказьким країнам. Вони добре розуміють, що без мови нація німа. Росія віками окупувала Україну, а тепер продовжує різними методами свою агресію. Не забуваймо пророчих слів: «Мова рідна, слово рідне, хто вас забуває, той у грудях не сердень-

ко, але камінь має...». Пробудімся з літаргичного сну, відкиньмо покірництво сучасного раба, відрізнимо правду від брехні. Ми всі зараз живемо на тій грані, коли вирішується Гамлетівське питання: «Бути чи не бути вільній Україні?!». Кожен з нас окремо і разом всі одним національним голосом відповімо провокаторам. Ні, це ніколи не станеться за нашого життя! Всі ми – діти матері України, яка зараз нас особливо всіх потребує. Коли неукраїнська влада не захищає прав народу, примружує очі і сприяє роз'ятринку ще не присохлих ран минулого тоталітаризму, тоді народ повинен повстати за свої права. В єдності – наша сила. Використаймо усі наші існуючі можливості і лікуймо загальнонародну рану, до якої зловмисники досипали солі і тим поглибили національну недугу. Доля народу України в наших руках - єднаймося і переможемо!

Ярослав СТЕХ
(Перемишль, Польща).

